

λασσας. Μὰ εἶπες Κραθαρίτῃ στὴ στερεά, πὲς Ἀντριώτῃ στὴ θάλασσα· ἓνα πανὶ εἶνε ! Δὲν ἔχουν δύο ἡμέρες στὸ ταξεῖδι καὶ μὲ τὸ πρῶτο πόδισμα, βγαίνουν διακονιά στ' ἄλλα καράβια, συνάζοντας τὰ ξεροκούματα ἐνῶ ἔχουν τὴν ἀποθήκη τους γιομάτη. Ἀν ρωτήσης γιὰ τὴν ἀπονία τους εἶνε μολόγημα. Νὰ σὲ βλέπουν νὰ πνίγῃσαι δὲν γυρίζουν νὰ σὲ κυττάξουν. Δὲ λέγω πῶς εἶνε ὅλοι· μὰ εἶδες ποῦ λέγει ὁ λόγος, μαζὶ μὲ τὰ ξερά καίονται καὶ τὰ χλωρά. Καὶ εἶνε φυσικὸ στὸν ἄνθρωπο, ὅταν κινδυνεύῃ, νὰ βάνῃ πάντα τὸ κακὸ στὸ νοῦ του. Γιαυτό, ἐνῶ οἱ σύντροφοί μου τότε παραίτησαν πάλι τὴν τρόμπα, ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἀφήκω ἀπὸ τὰ χέρια μου.

— Ρε Καληώρα, δὲν τὴν παραιτᾷς πιά τὴν ἔρμη ! γυρίζει καὶ μοῦ λέγει ὁ καπετάνος· νάτο πλάκωσε· τί παιδεύσαι ἄδικα ;

— Δὲν πειράζει· εἶπα ἐγώ.

Δὲν ἤθελα νὰ ξεστομίσω τὴν ὑποψία μου γιὰ τ' ἥξερα ποῦ θὰ μ' ἔπερναν ὅλοι γιὰ παλαβό. Τὸ μπάρο ὅλο κ' ἐπλησίαζε. Ἐδιάβαζαμε μάλιστα καὶ τὸνομά τους στὶς κουλοῦρες· τὸ ἔλεγαν Σωτήρα.

— Ἀ ! ἄ ! ἄ !... ἐβάλαμε γιαιμῆς ὅλοι τῆς φωνῆς πασίχαροι, χαιρετώντας τοὺς σωτήρες μας.

Ἀπὸ ἐκείνους οὐτ' ἐκινήθηκε, οὐτ' ἐφώναζε κανένας. Εἶδα καλὰ τὸν τιμονιέρη στὸ τιμόνι, τὸν καπετάνο ἐμπρὸς στὸ καμαρί του, τὸ βαρδιάνο στὴν βάρδια του, τὸν ναύκληρο καὶ πεντέξῃ ναῦτες ἀκόμη μὲ τὶς σκότες στὰ χέρια. Μὰ ὅλοι ἔστεκαν καὶ μᾶς ἐκύτταζαν σὰν νὰ ἔβλεπαν τίποτα σπάνιο πρᾶγμα καὶ οὔτε σχοινιά ἐτοίμαζαν, οὔτε τίποτα. Μόνον ὁ σκύλος τους, ἓνας σκύλος μαλλιάρος, κατάμαυρος, μ' ἓνα κεφάλι χοντρό, ὀλοστρογγυλὸ σὰν μπόμπα κανονιοῦ, μᾶς ἔστελνεν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὸ ἄγριό του ἀλίχτυσμα σὰν χαρόσταλτο φοβέρισμα. Τότε μ' ἔφαγαν τὰ ρίδια. — Τοὺς ἄτιμους ! εἶπα μὲς ἀπὸ τὰ δόντια μου.

— Γιὰ ποιοὺς λές ; μ' ἐρώτησεν ὁ καπετάνος.

— Γιὰ τοὺς σκύλους. Κ' ἐρρίχτηκα πάλι μὲ τὰ δυνατὰ μου στὴν τρόμπα.

— Ὅρεξῃ ποῦ τὴν ἔχει ὁ Καληώρας· εἶπε πάλι ὁ καπετάνος γελώντας· θαρρεῖς καὶ φοβάται μὴ δὲν ξαναεἰδῇ τρόμπα καὶ θέλει νὰ τὴν ξαραθυμίσῃ.

Ὡς τόσο τὸ Ἀνδριώτικο ἤρθε μία βόλτα κ' ἔπεσε δίπλα μας, δεκαπέντε ὀργυῆς μακριά. Μὰ βλέπω τὸν καπετάνο νὰ γυρίζει τὸν τιμονιέρη. Μιά τιμωνιά καὶ τὸ πέρνει σταθέντο. Τότε βάνουμε ὅλοι τὶς φωνές.

— Μωρ' ἀδέρφια, πνιγόμεστε, ποῦ μᾶς ἀφίνετε σωτηρία !... Ἀδέρφια, πνιγόμεστε, σωτηρία !...

Μᾶς φάνηκε πῶς ἐρχότου μία φωνὴ κ' ἐπάψαμε βουλόνοντας ἓνας τ' ἄλλουνοῦ τὸ στόμα. Καὶ μέσα στὸ ρέκασμα τοῦ κυμάτου καὶ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου ἀκούστηκε ἡ φωνὴ ποῦ μᾶς ἔλεγε :

— Στὴν ἄλλη ζωὴ !... στὴν ἄλλη ζωὴ !...

Δὲν τὸ ἐπίστευαν τ' αὐτιά μας αὐτό· δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀκούσῃ ἡ ψυχὴ μας ! Ἡ ἐλπίδα βλέπει, δὲν φεύγει εὐκολὰ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Εἶπαμε πῶς ἤθελε νὰ χωρατέψῃ ὁ καπετάνος, νὰ παίξῃ λίγο μὲ τὴν ἀξιοθρήνητῃ θέσῃ μας, νὰ γελάσῃ ἔως καὶ μὲ τὸ

ρόθο μας καὶ ἀρχίσαμε νὰ πεισμόνουμε περισσότερο γιὰ τ' ἀνόστα αὐτὰ χωρατὰ παρὰ γιὰ τὴ σκληρὴ του ἐγκατάληψη. Τὸ μπάρο ὅμως ὅλο κ' ἐμάκρανε. Βάνουμε πάλι τὶς φωνές.

— Μωρ' ἀδέρφια πνιγόμεστε· ποῦ μᾶς ἀφίνετε, σωτηρία ! πνιγόμεστε, σωτηρία !

Ἐβουλώσαμε πάλι τὰ στόματά μας· ἐκρατήσαμε τὸν ἀνασασμὸ μας. Καὶ ἡ φωνὴ ἀπὸ τὸ μπάρο, συντροφιασμένη μὲ τὸ ρέκασμα τοῦ κυμάτου καὶ τὸ βόγγισμα τοῦ ἀνέμου πιὸ δυνατὴ καὶ πένθυμη ἐξαναδευτέρωσε :

— Στὴν ἄλλη ζωὴ !... στὴν ἄλλη ζωὴ !...

Τότε δὲν ἤξερω κ' ἐγὼ τί μᾶς ἔπιασε· δὲν θυμοῦμαι πῶς μᾶς ἤρθε. Τὸ μπάρο ποῦ μὲ ὀλοφύσκιωτα πανιά ὅλο κ' ἐμάκρανε ἀπὸ κοντὰ μας, μᾶς φάνηκε σὰν δαιμόνου κατασκευασμα, μὲ δύο χεῖλη πλατεῖα ἀπὸ χιλίων πηγῶν τὸ καθένα, νὰ χάσκῃ καὶ νὰ περιγελᾷ τὴ θλιβερὴ μας μοῖρα. Καὶ τὸ κύμα τὸ μανιωμένο καὶ τᾶέρι τὸ τρελλὸ μᾶς φάνηκε πῶς ἐξανάλεγε μὲ διαβολικὴ χαρὰ καὶ εἰρωνεία :

— Στὴν ἄλλη ζωὴ !... στὴν ἄλλη ζωὴ !...

Στὴν ἀνήκουστη αὐτὴ προδοσία ἐμείναμε μαρμαρωμένοι στὴ θέσῃ μας, ὅπως βρέθηκε ὁ καθένας γιὰ πολλὴ ὥρα. Κ' ἔξαφνα, ὅπως τὰ κατσίκια ποῦ ἐνῶ κάθονται σοβαρὰ γιὰ μίαν σκορπᾶνε καὶ τριποδίζουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ χωρὶς φανερὴν αἰτία, ἐσκορπίσαμε κ' ἐμεῖς, ἐσκαλώσαμε στὰ κατάρτια καὶ μονόγνωμοι ἀρχίσαμε νὰ φασκελώνουμε μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια τὸν προδότη καὶ νὰ τοῦ φωνάζουμε ἀρβανίτικα.

— Χάνε μοῦννε !... χάνε μοῦννε !...

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

Η “ΥΠΑΤΙΑ,, ΤΟΥ ΛΕΚΟΝΤ ΔΕΛΙΛ

Ἐδῶ καὶ δύο μῆνες πέθανεν ὁ πλέον μεγάλος ποιητὴς ποῦ εἶχεν ἀπομείνει τῆς Γαλλίας. Μεγάλος, γιὰ τὴν ιδέα ποῦ ἐκλείσε μέσα στοὺς στίχους του καὶ γιὰ τὸν ταιριαστὸ τύπο ποῦ τῆς ἔδωκε. Νομίζεις πῶς ἡ θεὰ τῆς Μήλου ἄκουσε τὴν παράκληση ποῦ ἔκαμεν ἄλλοτε γονατιστὸς μπροστὰ τῆς κ' ἐντυσε μὲ σάρκα τ' ὄνειρό του, κ' ἔκαμε νὰ χύνεται ὁ νοῦς του « *comme un métal divin au moule harmonieux* ». Γιατὶ ἓνας μεγάλος ποιητὴς πρέπει νὰ κατέχῃ καὶ τὰ δύο : τὸ βαθὺ νόημα καὶ τὸν τέλειο στίχο.

Ἄλλῃ φορὰ θὰ τὴν εἰπῶ κατὰ βάθος καὶ πλάτος τὴν ξεχωριστὴν ἐντύπωση ποῦ μοῦ κάνουν τὰ ποιήματα τοῦ Λεκόντ Δελιλ· καὶ θὰ εἰπῶ μάλιστα κατὰ τι ποῦ, καθὼς νομίζω, δὲν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ στοχασμὸ κανενὸς ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ μίλησαν γιὰ κείνον· ἀπ' ὅσους διάβασα τουλάχιστον. Θὰ εἰπῶ πῶς ὁ ποιητὴς αὐτὸς μοῦ θυμίζει ἓναν ἄλλο ποιητὴ, μὲ τὸν ὅποιον, κατὰ πρῶτο λόγο, φαίνεται πῶς δὲν ἔχει τὸ παραμικρὸ σημάδι ὁμοιότητος, καὶ ὅμως ἔχει· καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶνε ὁ Βύρων.

Ἡ Χίτος

Γιὰ τὴν ὥρα, περιορίζομαι μόνον ἀπλᾶ νὰ σημειώσω, χωρὶς νὰ τὸ ἐξηγήσω, πῶς εἶνε καὶ ὁ Λεκόντ Δελίλ, κατὰ τὸ δικό του τρόπο, ὁ ποιητὴς τῆς ἀντιστάσεως, ὁ περήφανος ψάλτης τῶν ἀνυπόταχτων ψυχῶν, ποὺ στήνουν τὸν πόλεμο κατὰ τοῦ κόσμου. Κ' ἡ ἴδια ποιήσις του εἶνε σὰν «πολεμὸ-κραχτη φωνή» ἐναντίον εἰς τὴ χρηματολατρεία καὶ τὴν ἀσχημία τῶν τωρινῶν καιρῶν. Ἴσως εἶχε στενὴν ἰδέα τῶν καιρῶν αὐτῶν, ἀλλ' ὅμως τὴν ἐκῆρυξε τόσο δυνατὰ καὶ τόσον ὠραῖα! Καὶ γιατί βρισκοταν σὲ πόλεμο μὲ τὰ τωρινά, γιὰ τοῦτο, μολοντί ἦταν μεγάλος ποιητὴς, πέρασε σχεδὸν ἀγνώριστος ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν ἀμόρφωτο καὶ ἀνόητον ὄγκον, ἀπὸ τὸ «πολὺ κοινόν», καθὼς λέμε. Ἴσως κανεὶς ἄλλος ποιητὴς δὲν διαβάζεται λιγότερο ἀπὸ ἐκεῖνον, καὶ κανεὶς ἄλλος ποιητὴς δὲν σφραγίζεται! Τόσον ἄπρεπα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ impassible.

Ἀπαθής, αὐτὸς ποὺ στάζει κάθε στίχος του φαρμάκι καὶ κάθε του λόγος κρύβει ἓνα δάκρυο, — γιὰ κείνους ποὺ καταλαβαίνουν ὅμως, ὅχι γιὰ κείνους ποὺ θαρροῦν πῶς τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα τῆς ποιήσεως εἶνε κλεισμένα μέσα στὰ δίστιχα τῶν κουρέτων ποὺ μοιράζονται στοὺς γάμους! Βέβαια, γυναικεία μοιρολόγια δὲ σκορπάζει, καὶ ἀπὸ καύμους ἐρωτοχτυπημένων δὲν ξέρεי ὁ Λεκόντ Δελίλ· οἱ ἀγάπες του, οἱ ἐκείνης του καὶ οἱ Μαρῖες του εἶνε οἱ ἀστείρευτες ιδέες τῆς φιλοσοφίας, καὶ τ' ἀθάνατα ὑποκείμενα τῶν περασμένων αἰώνων· οἱ ἥρωες τοῦ μύθου καὶ τῆς ιστορίας. Βέβαια· οἱ στίχοι του δὲν εἶνε οἱ λεγόμενοι «ρέοντες», μήτε εἶνε ἀχτένιστοι· σὰν τὰ ἐννενήντα ἐννέα ἑκατοστὰ τῶν ἔργων μερικῶν ἀπὸ τοὺς δικούς μας ποὺ περνοῦν καὶ γιὰ τεχνίτες τοῦ στίχου. (Τὸ βιβλίον αὐτό, ἔλεγε γιὰ τ' «Ἀρ-

χαῖκὰ Ποιήματα» ἓνας γλύπτης ἑξοχος, εἶνε γεμῆτο ἀπὸ ὠραῖα ἀγάλματα.» Ναὶ μὲν οἱ στίχοι του εἶνε σκαλισμένοι στὸ μάρμαρο· ἀλλὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ γι' αὐτὸ τὸ μάρμαρον ὅ,τι λέει ὁ ἴδιος ὁ ποιητὴς γιὰ τὴν πετρωμένη τῇ «Νιόβῃ» του: «Ὅποιος σὲ βλέπει, ὦ ἀπελπισμένο μάρμαρο, θαρρεῖ πῶς δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τῇ σμίλῃ ποὺ σ' ἐσκάλιζε!»

Ἔτσι δακρυοστάλαχτην ἔπλασε καὶ τὴν «Ἰπατία» του, τὸ ποίημα ποὺ ἐδοκίμασα νὰ μεταφράσω, γιὰτ' εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον παθητικά του καὶ μᾶς δίνει τὴν καθαρώτατην εἰκόνα τοῦ τραγουδιοῦ του. «Ἡ Μοῦσα τοῦ Λεκόντ Δελίλ, ἔγραφε τὸν περασμένο χρόνον ὁ περίφημος κριτικὸς Βρυνετιέρ, εἶνε σὰν τὴν Ἰπατία μαζί σοφὴ καὶ ὠραία.» Ἐκρυβα πάντα μιὰ ξεχωριστὴν ἀγάπη στὴν ἡρωίδα του, καὶ ἐδῶ καὶ ὀχτὼ χρόνια στὴν «Ἑστία» τέτοια ἔγραφα γι' αὐτή: «Ὁ ποιητὴς δὲν ἀρκεῖται μόνον ἀνακαλῶν ἀπὸ τοῦ χάους τῶν αἰώνων εἰς τὸν ἥλιον τὴν κλεινὴν φιλόσοφον τῆς Ἀλεξανδρείας, χαρίζων εἰς ταύτην πνοὴν καὶ νεότητα¹, ἀλλὰ χωρεῖ ἀνυμνῶν ἐν ἰδίαις στροφαῖς, μεσταῖς ἐμπαθοῦς λυρισμοῦ καὶ κάλλους· νομίζει τις ὅτι πρὸ ἐκείνης ἀπεκδύεται τὸ προσωπεῖον τῆς γαλήνης. Ἡ Ἰπατία εἶνε ἡ Βεατρίκη, εἶνε ἡ Ἐλβίρα αὐτοῦ, καὶ ἐτι πλέον, εἶνε τὸ σύμβολον αὐτῆς τῆς Μοῦσας τοῦ ποιητοῦ, ἥτις ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι τῆς ἀσεθείας καὶ τοῦ θετικισμοῦ ἀφιερῶι τὴν μα-

¹ Μέσα στὰ «Ἀρχαῖκὰ Ποιήματα» ὑπάρχει καὶ δεῦτερο μεγάλο ποίημα «Ἰπατία καὶ Κύριλλος» εἶδος δραματικῆς σκηνῆς μέσα εἰς τὴν ὁποίαν φανερώνεται εἰς τρόπον ἐπικώτερο ὁ φιλοσοφικὸς ἡρωϊσμός τῆς Ἀλεξανδρινῆς παρθένας.

γείαν τῶν ἐπῶν αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ ἀποικομένου ιδεώ-
δους καὶ τῶν λησμονημένων θεῶν... »

Γιὰ τὴ μετάφραση αὐτὴ τὸ μόνο ποῦ θὰ παρα-
τηρήσω εἶνε ὅτι τὴν ἑκάμα χωρὶς ρίμα· πρῶτον,
γιὰ νὰ ξαναδῶσω, ὅσο μπορούσα πιστότερα, τὸ
νόημα καὶ τὸ ὕφος τοῦ ποιητῆ· δεύτερο, γιατί τὸ
νὰ λείπη ἡ ρίμα πιστεύω πῶς δὲν εἶνε ἀσυμβίβα-
στο μὲ τὴν ἱερατικὴ σοβαρότητα τῆς ποιήσεως
τοῦ Λεκόντ Δελίλ· τρίτο, καὶ τὸ κυριώτερον, ἡ
ρίμα ποῦ εἶνε ἀπαραίτητο στοιχεῖον ἀρμονίας γιὰ
τοὺς γαλλικοὺς στίχους, εἶνε μία πολυτέλεια, ἓνα
στολίδι παραπάνου γιὰ τοὺς δικούς μας τοὺς στί-
χους, ποῦ κατέχουν ἄλλες πλουσιώτερες πηγές ἀρ-
μονίας μέσα τους. Καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς ἂν ἐγγραφῇ
στὴ γλῶσσά μας ὁ ποιητὴς θὰ τὴν καταργοῦσε,
κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα, τὴ ρίμα.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δύσκολα ξεχωρίζει κανεὶς,
τοῦτο ἀπὸ ἐκεῖνο, τὰ ποιήματα τοῦ Λεκόντ Δελίλ.
ποῦ μοιάζουν κάπως σὰν μονοκόμματοι στύλοι τοῦ
αὐτοῦ ἀρχαίου ναοῦ. Ἀλλ' ὅμως γιὰ κείνον ποῦ τὰ
μελετᾷ, πάντα ξεχωρίζουν μερικὰ, ἔτσι δυνατώ-
τερα, καθολικώτερα ἀπὸ τᾶλλα. Πῶς θὰ ἤθελα
λίγα ἀπ' αὐτὰ νὰ μᾶς τὰ παρουσίαζαν στὴ γλῶσσά
μας τεχνίτες πολὺ γνωστικώτεροι ἀπὸ μένα. Μὲ τί
χαρὰ λ. χ. θᾶβλεπα τὸν «Κάιν,» τ' ἀριστοῦργημα
τοῦ ποιητῆ, μεταφρασμένο ἀπὸ κανένα Καλο-
σγοῦρο, κανέναν Ἀργύρη, Ἐφταλιώτη, κανένα
Γλαῦκὸ Πόντιο. Μᾶς χρειάζεται ἀπὸ παντοῦ τροφή
μὲ οὐσία γιὰ νὰ πάρῃ δύναμη καὶ χρῶμα ἡ δική
μας ἡ ποίησις, ἄρρωστη ποῦ τώρα ξαναρχίζει νὰ
παίρνῃ ἀπάνου της.

Νὰ καὶ ἡ μετάφρασις:

Υ Π Α Τ Ι Α

Ἀπὸ τὸ θρόνο ὅταν τῆς γῆς τὰ μεγαλεῖα πέφτουν,
Ὅταν τὰ θεῖα θρησκευάματα γυρμέν' ἀπὸ τὰ χρόνια,
Τὸ μονοπάτι παίρνοντας τὸ ἐρημικὸ τῆς λήθης,
Τοὺς ἀστραποκαμένους τῶν βωμοὺς ριγμένους βλέπουν,

Ὅταν τὸ φύλλο σκορπιστὸ τοῦ δέντρου τῆς Ἑλλάδος
Τῶν προφυλαίων τῶν ἐρημῶν τὸ δρόμο ἀποσκεπάζει,
Κ' ἐκεῖθε ἀπὸ τὰ πέλαγα τὰ νυχτοβυθισμένα
Ὁ νοῦς ὁ ἀνθρώπινος τραβάει πρὸς νέον ἥλιο πέρα,

Τῶν νικημένων τῶν θεῶν τὴν τύχην ἀγκαλιάζει
Πάντοτε μιὰ τρανὴ καρδιὰ καὶ τοὺς βοηθάει ποῦ πάσχουν·
Ἡ αὐγὴ τῶν νέων ἡμερῶν τὴ θλίβει, τὴν πληγώνει,
Στὸν οὐρανὸν ἀκολουθεῖ τ' ἀστέρι τῶν προγόνων.

Μὲ ροιζικὸ καλλίτερον ἄλλοι καιροὶ ἄς προβάλλουν,
Κι' ἀπὸ ἓνα κόσμος γέροντα δίχως φροντίδα ἄς φεύγουν·
Στὸ εὐτυχισμένο τ' ὄνειρο τῆς νιότης καρφωμένη,
Βαθεῖα τὴ στάχτη τῶν νεκρῶν ἀκούει ν' ἀνατριχιάζῃ.

Ἦρωες τότε καὶ σοφοὶ ξυπνοῦν ζωὴ γεμᾶτοι!
Τὰ τραγουδοῦν οἱ ποιηταὶ τὰ ὠραῖα ὀνόματά των,
Καὶ τῶν ὀνείρων ὁ Ὀλύμπος μὲ τὸ ἱερὸ τραγοῦδι
Στυλώνειτ' ἐλεφάντινος μέσα στοὺς Παρθενῶνες!

Κόρη, ποῦ θρῆσκα ἐπρόβαλες καὶ μὲ τὸ φόρεμά σου
Τῶν κοιμισμένων σου θεῶν ἐσκέπασες τὸ μνήμα,
Ὡ τῆς λατρείας τῶν, σβυστῆς, ἱέρεια ταιριασμένη,
Ἄδωλν ἀκτίνα καὶ στερνὴ μέσ' ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς των!

Παρθένα μεγαλόψυχη, δική μου ἀγάπη, χαῖρε!
Ἡ μπόρα ὅταν ἐτάραξε τὸν πατρικὸ σου κόσμος,
Μὲ τὸ μεγάλο Οἰδίποδα στὴν ἐξορία πηγες,
Καὶ μ' ἔρωτα παντοτεινὸ τὸν τίλυξες ἐκείνον.

Ὅρθή, φεγγαροπρόσωπη μέσ' στοὺς ἀγίους ναοὺς σου
Ποῦ παραιτοῦσαν κ' ἔφευγαν τάχαριστα τὰ πλήθη,
Στὸ μαντικὸ τὸν τρίποδα Πυθίᾳ θρονιασμένη,
Οἱ προδομένοι Ἀθάνατοι μέσ' στὴν καρδιά σου ἐζοῦσαν.

Στὰ σύγνεφα τὰ πύρινα τοὺς ἔβλεπες! περνοῦσαν
Καὶ μὲ σοφία καὶ μ' ἔρωτα σὲ πότιζαν ἀκόμα,
Καὶ τ' ὄνειρό σου μάγευε, κι ἄκουεν ἡ γῆ νὰ ψάλλῃ
Τῆς Ἀττικῆς ἡ μέλισσα στὰ ὀλόχρυσά σου χεῖλη.

Σὰ νέος λωτὸς ποῦ στῶν σοφῶν τὰ μάτια ἔμπρὸς ἀνθίζει,
Λουλουδί τῆς χρυσοστόμης καὶ τῆς δικαίας ψυχῆς των,
Στῶν περασμένων τὴν νυχτιά, πὶδ λίγο τότε μαύρη,
Ὁ νοῦς σου ἔκανε κ' ἔλαμπε μέσ' ἀπ' τὴν ὁμορφιά σου.

Τὰ σοβαρὰ μαθήματα τῆς ἀρετῆς αἰωνίας
Ἔσταζαν ἀπ' τὰ χεῖλη σου καὶ τὶς καρδιὲς μαγεῦαν,
Κ' οἱ Γαλιλαῖοι ποῦ μὲ φτερά σ' ἔβλεπαν στ' ὄνειρό τους
Στοὺς ἀκριβοὺς σου ἔμπρὸς θεοὺς ξεχνοῦσαν τὸ θεό τους.

Ἀλλὰ τοὺς ἔσερνε ὁ καιρὸς ὅλους αὐτοὺς μακρὰ σου,
Γιατὶ κι ἀδύνατη κλωστή τοὺς ἔδενε μ' ἐσένα,
Πρὸς τῆς ἐπαγγελίας τῇ γῇ τοὺς ἔβλεπες νὰ φεύγουν·
Ὅμως ἡ παντογνώστρα ἐσὺ μαζί τους δὲν ἐπῆγες.

Κόρη, γιὰ τέτοιο φρένιασμα τί σ' ἔμελλεν ἐσένα;
Δὲν εἶχες τὴν Ἰδέαν ἐσὺ ποῦ γύρευαν οἱ ἄλλοι;
Ἦξερες μέσα στῶν καρδιῶν τὰ βάθην νὰ διαβάξῃς,
Τίποτε δὲ σ' ἀπόκρυψαν καλόβουλ' οἱ θεοὶ σου.

Σοφὴ παιδούλα, πάναγνη μέσα στ' ἀγνά σου ἀδέρφια,
Μέτωπο τρισευγενικὸ χωρὶς κάμμιὰ κηλίδα,
Καὶ ποιά ψυχὴ τραγούδησε σὲ πλεον ὥραϊα χεῖλη,
Ποιά καθαρότερη ἔλαμψε στὰ μάτια τὰ ἔμπνευσμένα;

Νὰ γγίξουν δὲν ἐτόλμησαν τ' ἄγγιχτο φόρεμά σου,
Τὰ χέρια σου δὲν πείραξαν τοῦ αἰῶνος οἱ ἁμαρτίες·
Πρὸς τὴν ἀστέρινη Ζωὴ τὰ μάτια σου ὑψωμένα,
Μακρὰ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη κακία, περπατοῦσες.

Σ' ἀναθεμάτισεν ἐσὲ χυδαῖος ὁ Γαλιλαῖος,
Σὲ χτύπησεν, ἀλλ' ἔπεσες τρανώτερη, καὶ τώρα
Τῆς Ἀφροδίτης τὸ κορμί, τοῦ Πλάτωνος τὸ πνεῦμα
Ἀπ' τῆς Ἑλλάδος ἔφυγαν τοὺς οὐρανοὺς γιὰ πάντα!

Κοιμήσου, θῦμα ὀλόλευκο, στὰ βάθην τῆς ψυχῆς μας,
Μέσ' στὸ λωτοστεφάνωτο παρθένο σάβανό σου,
Κοιμήσου· ἡ ρυπαρὴ ἀσχημιὰ στὸν κόσμον βασιλεύει,
Τὸ δρόμο τὸν ἐχάσαμε ποῦ φέρνει πρὸς τὴν Πάρο!

Στάχτη οἱ θεοί, βουβὴ καὶ ἡ γῆ, στὸν ἀδειανὸ οὐρανὸ σου
Φωνὴ δὲν ξανακούεται, κοιμήσου· ἀλλ' ὅμως μένε
Ζωντανεμένη στὴν καρδιά τοῦ ποιητῆ καὶ ψάλλε
Τῆς τρισαγίας Ὁμορφιάς τὸν ἐναρμόνιον ὕμνο.

Μόνη αὐτὴ στέκει ζωντανὴ κι ἀσάλευτὴ κ' αἰώνια,
Ὁ θάνατος τὰ σύμπαντα ταράζει καὶ σκορπίζει,
Ἀλλ' ἡ Ὁμορφιά λαμποκοπάει, κι' ὅλα τὰ ξαναπλάθει,
Καὶ κάτου ἀπ' τ' ἄσπρα πόδια τῆς γυροῦν ἀκόμα οἱ κόσμοι!